

[Gudme.]

uhyggeelige mangel ved det, at disse forslag, disse elementer i venstres løsning, ikke ville kunne tilpasses det levende liv, og det er nu engang i det levende liv, vi alle sammen befinder os. Havde man prøvet at føre disse ting igennem, så ville de have skabt en så dyb kløft imellem folketing og regering og arbejdspladser, at hele løsningen, selv om den stod på papiret, selv om den var båret igennem folketinget ved et flertal, ude i det levende liv havde vist sig komplet ugennemførlig.

Den løsning, vi her lægger frem, og som vi søger et flertal for, giver også kritik på arbejdspladserne. Det gør alle indgreb, for pengepungen er gennemgående den mest ømskinnede legemsdel. Men jeg tror, at der hos et stort flertal — måske et tavst flertal — ude på arbejdspladserne, hvor forskellige disse arbejdspladser end er, vil være forståelse for, at når vi skal have rettet vor økonomi op og dermed indirekte skabt flere arbejdspladser, så må det koste noget i en overgangsperiode.

På den baggrund er jeg nødt til at sige for tredje gang, at der er grund til at være skuffet over venstres deltagelse i de forligsforhandlinger, der sluttede i denne weekend, for venstre ville jo i virkeligheden . . .

Formanden:

Der må være mere ro i sidegangen og nærmeste omegn.

Gudme (RV):

. . . slet ikke prøve på at deltage i udformningen af en løsning, men blev ved med bare at forlange det umulige. Vi har fra venstres side under disse forhandlinger alene hørt om, hvad venstre ville gøre, hvordan de ville gøre det, og når venstre hørte, at det ville andre ikke, ja, så fortalte venstre os igen, at det var det, de ville gøre. Det var ikke én gang, det var mange gange — det var alle gange. Det blev en enetale. Det blev mange taler, mange enetaler. Det blev ingen forhandling. Det blev bare en gentagelse af ét standpunkt. En forhandling er nu engang en drøftelse mellem mennesker med forskellige udgangspunkter og forskellige interesser at varetage, hvor man søger at bevæge sig imod hinanden, men desværre må det kon-

stateres, at under disse forhandlinger har venstre slet ikke bevæget sig.

Jeg vil omvendt gerne sige til en anden kritiker, der har ytret sig om forliget her i de sidste dage, efter at det er kommet frem for offentligheden, nemlig til Landsorganisationen, hvor en fremtrædende repræsentant for organisationen har sagt, at han godt forstod, hvis der blev uro på arbejdspladserne, at det skulle han ikke have sagt, for når man siger sådan noget, så bliver der nemlig meget let uro.

Jeg sagde før, at jeg godt forstår, hvis der er surhed på nogle arbejdspladser, men surhed er til at overvinde, uro er værre. Uro kan ødelægge en arbejdsplads, uro kan ødelægge beskæftigelsen. De organisationsfolk, der siger, at de godt forstår uroen og derved måske i virkeligheden indirekte rækker uro-stifterne hånden og kalder uroen frem, må ikke glemme én ting, som har været det gennemgående under forhandlingerne, i hvert fald mellem de 4 partier, og som også står ganske klart i skitsen. Det er, at vel har de 4 forligspartier strammet indkomstmulighederne i 1977-78 og 1978-79, men denne stramning er sket med fuld respekt for for det første organisationernes selvstyre og forhandlingsret og for det andet for det traditionelle forhandlingsmønster, sådan at organisationerne inden for den ramme, som folketinget forhåbentlig og forventelig sætter, selv kan få lov til at fordele det, der bliver. For det tredje er det sket med respekt for den dyrtidsreguleringsordning, som der kan siges meget om, men som organisationerne vel efterhånden har vundet en sådan hævde på, at forligspartierne valgte at respektere den i stedet for at vælge den ordning, som venstre foreslog.

Og så må vi vel også sige, at trods al den surhed, der er her nu i de første dage, så vil der mange gange i mange år fremover være brug for et samvirke imellem lovgivningsmagt, mellem regering og organisationerne på arbejdsmarkedet. Derfor beder vi også om, at man i denne svære situation hos organisationerne vil forstå og værdsætte de hensyn, som de 4 forligspartier har taget også til organisationerne ved udformningen af denne aftale.

Jeg må derfor på det radikale venstres vegne anbefale ikke blot, at de 4 parter, som